

Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobkyně V. M., zastoupené JUDr. Jiřinou Fellnerovou, advokátkou v Olomouci, Resslerova 9, 779 00 Olomouc, proti žalované České správě sociálního zabezpečení, Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 7. 2003, čj. 43 Ca 216/2002-17,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaná rozhodnutím ze dne 12. 6. 2002, zamítla žádost žalobkyně o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek stanovených v § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění. Žalobkyně dle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen „OSSZ“) ze dne 31. 5. 2005 není plně invalidní, neboť její schopnost soustavné výdělečné činnosti poklesla pouze o 50 %.

Žalobkyně proti tomuto rozsudku podala opravný prostředek u Krajského soudu v Ostravě. Krajský soud řízení o opravném prostředku v souladu s § 129 odst. 2 s. ř. s. dokončil podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního (jako řízení o žalobě podle nového procesního předpisu), a žalobu rozsudkem ze dne 31. 7. 2003, čj. 43 Ca 216/2002-17, zamítl. K ověření správnosti posouzení zdravotního stavu žalobkyně si opatřil posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „MPSV“). Z posudku ze dne 5. 6. 2003 přitom vyplynulo, že k datu vydání rozhodnutí žalované byla žalobkyně částečně invalidní podle § 44 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění a nebyla plně invalidní podle § 39 citovaného zákona. Posudková komise hodnotila míru poklesu soustavné výdělečné činnosti dle kapitoly VII, oddílu B, položky 4 přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. a stanovila ji na 50 %. V daném případě šlo tedy o pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 33 %, nedosahoval však 66 % odpovídajících plné invaliditě, ani nešlo o schopnost vykonávat pro zdravotní postižení soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek. Krajský soud přitom nepochyboval o úplnosti, správnosti a přesvědčivosti posudkového závěru.

Žalobkyně (stěžovatelka) rozsudek včas napadla kasační stížností. Uplatnila důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a tvrdila, že dokumentace praktické lékařky MUDr. Č., z níž vycházel posudek posudkové komise MPSV, nebyla předána v úplnosti, tedy až do rozhodného data 21. 6. 2002 (*pozn. soudu: rozhodný pro posuzování zdravotního stavu stěžovatelky byl den vydání rozhodnutí žalované, tj. den 12. 6. 2002*). Pokud pak posudková komise MPSV z takové dokumentace vycházela, nemohla dojít k objektivním závěrům a zdravotní stav nebyl řádně zjištěn. Ke kasační stížnosti přiložila kopii lékařské zprávy z neurologického vyšetření provedeného ze dne 2. 7. 2003 ve Fakultní nemocnici Olomouc.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Kasační stížnost však bylo třeba odmítnout.

Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí. S výjimkami stanovenými soudním řádem správním je tato stížnost přípustná proti každému takovému rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.).

Stěžovatelka v kasační stížnosti tvrdila, že posudková komise MPSV při hodnocení jejího zdravotního stavu nevycházela z úplné zdravotní dokumentace a její zdravotní stav proto nezjistila řádně. Subsumovala-li tato tvrzení pod důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., nečinila správně, neboť podle obsahu námitky se jedná o důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. námitka jiné vady řízení před soudem, jež mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé. K takto uplatněné námitce je přitom možné rozsudek krajského soudu věcně přezkoumat pouze za předpokladu, že je kasační stížnost přípustná. Tak tomu ale není, jestliže se kasační stížnost opírá o důvody, které stěžovatelka neuplatnila v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohla (§ 104 odst. 4 s. ř. s. *in fine*); je to přitom případ právě předložené kasační stížnosti. Výhradu, že posudková komise vycházela z neúplné zdravotní dokumentace, stěžovatelka v řízení před krajským soudem nevznesla, ačkoli jí tato skutečnost musela být známa již v době, kdy krajský soud rozhodoval, a to z následujících důvodů:

Předně platí, že posudková komise kontroluje správnost a úplnost zdravotní dokumentace a že následně seznamuje posuzovaného občana s výsledkem posouzení, včetně poučení o dalším postupu (§ 1 odst. 2 a § 3 odst. 8 vyhlášky č. 182/1991 Sb.). Posudková komise tuto povinnost nepochybně splnila; stěžovatelka byla jednání komise dne 5. 6. 2003 přítomna a dle posudku byla s výsledky posouzení ústně seznámena. Stěžovatelce bylo doručeno i písemné vyhotovení posudku; převzetí posudku potvrdila jednak podpisem doručky, jednak v písemném podání doručeném krajskému soudu dne 9. 7. 2003. Ač měla stěžovatelka nepochybně možnost se s podklady podrobně seznámit (posudek obsahuje podrobný a srozumitelný seznam všech lékařských zpráv, ze kterých posudková komise vedle vlastního vyšetření vycházela), neměla proti úplnosti zdravotní dokumentace soustředěné posudkovou komisí žádné výhrady. Pokud je snad měla, pak je soudu nesdělila; nevyužila ani svého práva účastnit se ústního projednání věci, k němuž byla řádně předvolána.

To, že důvod kasační stížnosti stěžovatelka mohla uplatnit již v řízení před krajským soudem, potvrzuje i fakt, že stěžovatelka své stížní tvrzení podložila lékařskou zprávou z neurologického vyšetření, které proběhlo dne 2. 7. 2003. Má-li snad právě tato zpráva být tou, která chyběla v posuzované zdravotní dokumentaci a která zpochybňuje posudkový závěr, pak mohla a měla být předložena již krajskému soudu (ústní jednání bylo nařizeno až na den 31. 7. 2003). V takovém případě by tato lékařská zpráva vypracovaná odborným lékařem (pokud by se ovšem vztahovala ke zdravotnímu stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalované) byla skutečností, kterou by se musel doplňující posudek posudkové komise zabývat, z níž by měl vycházet a s jejímž obsahem by se musel vypořádat. Není rovněž vyloučeno, že by tato zpráva mohla být podnětem ke zjištění zdravotního stavu stěžovatelky jiným způsobem než posudkem posudkové komise MPSV (např. pokud by

závěry posudku posudkové komise byly v rozporu s lékařskou zprávou vypracovanou odborným lékařem, pokud by ovšem tento rozpor nebyl přesvědčivým způsobem vysvětlen a nebylo zdůvodněno, proč je zpráva odborného lékaře v rozporu se skutečností).

Z vyložených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro nepřipustnost odmítl [§ 104 odst. 4 s. ř. s., § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.].

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. prosince 2005

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu